

МАЄ БУТИ ІНТРИГА

Бесіду вела Віра Доленко

Життя актора, як і життя кожної людини, сповнене радіщами та розчаруваннями, злетами та падіннями, мріями та буденними проблемами, хоча безумовно, більш емоційно насичене та напружене. Бо кожна роль для актора — як дитина, що її треба виносити, народити і дати тривале сценічне або кінематографічне життя. Моя співрозмовниця — актриса Національного академічного драматичного театру ім. Івана Франка, заслужена артистка України Людмила Смородіна.

Людмила Смородіна. Актриса театру і кіно, заслужена артистка України (1997). Працює у Національному театрі ім. Ів.Франка. Грала у виставах: «Енеїда», «З коханням не жартують», «Бояриня», «Леді і адмірал» та ін. Знімалась у фільмах «Останній доказ королів», «Ярослав Мудрий», «Чорна пантера і білий ведмідь», «Гріх», «Двійник», «Два місяці, три сонця».

— Існує таке поняття, як «публічні люди». Ви належите до них?

— Театральні актори менш «публічні» ніж кіноактори. Тільки завзяті шанувальники театрів знають нас. Сьогодні панує телебачення, шоубізнес. Саме там нині народжується чимало «публічних» людей. І коли ми, театральні актори, з'являємось на ТБ, то лише після цього нас починають впізнавати. Гадаю, що театр останнім часом не викликає великого зацікавлення у глядачів. Безумовно, в нашому театрі є аншлагові вистави. Публіка ходить на популярних акторів, на цікаві неординарні постановки. Люди втомилися від трагедій, драми. Вони прагнуть прийти в театр відпочити, посміятися і з легким серцем повернутися додому. Раніше я сама надавала перевагу драмі, бо там є що грати. А тепер, навіть шукаючи п'єси для антрепризи, ми розуміємо, що має бути інтрига, але в доступному і легкому сюжеті.

— Що для вас театр ім.Івана Франка?

— В театрі я вже 25 років. Почалося з «Боярині» Лесі Українки. Коли режисер Володимир Опанасенко запропонував її мені, я була здивована. Спочатку мені здавалося, що це не моя роль. Я уявляла Оксану чорнявою, чорнобровою, широкою українкою. Він каже — почитай, а потім поговоримо. Через 10 сторінок я почала ридати. А що ж буде на сцені? І я погодилася.

— Це була ваша перша роль?

— Ні, але саме з неї я відчула на що спроможна як актриса. Після неї в мене почалася низка драматичних ролей — Беатрис у виставі «З коханням не жартують», королева Аквітанська у п'єсі «Я— Генрі II», а потім улюблені ролі у п'єсах «Леді і адмірал», «Езоп», «Інтимне життя»...

— Мені здається, що останнім часом поняття «амплуа» нівелюється, адже вам, як і деяким іншим акторам, вдається

успішно виконувати і драматичні, і комедійні ролі. Порівняти хоча б ролі королеви Аквітанської та секретарки із п'єси Ж.Ануя в театрі «Зірки Оболоні».

— Так, вони зовсім різні, і кожна має право на існування. Роль секретарки я дуже люблю і хотілося б щоб театр антрепризи продовжив своє існування.

— Багато важить для кожного актора ансамбль, у якому він грає на сцені. Чи є актори, з якими вам найбільш комфортно поруч?

— Не завжди виходить грати, з ким хочеш. Я б хотіла грати з усіма. З акторів мого покоління, які вже стали зірками, граю з А.Хостікоєвим у виставі «Енеїда», з В.Нечипоренком у виставі «Леді і адмірал». В мене виник, гадаю, вдалий, акторський дует з Лесем Задніпровським. Цим я завдячую режисеру Опанасенку. Колись він поєднав нас на сцені. І з того часу в нас багато спільних вистав. Проте вважаю, що актор повинен час від часу міняти партнерів. Таким чином відбувається взаємозбагачення. А якщо є можливість — і режисерів теж.

— Щодо ролі режисера в театрі існують різні думки. І називають його по-різному — і другом, і богом, і диктатором.

— У кожного режисера свій почерк і своє ставлення до акторів. Актори прагнуть працювати з цікавими режисерами. Тому Б.Ступка і запросив Роберта Стуруа на постановку «Царя Едіпа». Це була подія і в театрі, і в Україні. А зараз я і мої колеги працюємо з Юрієм Одиноким над виставою за романом Ф.Достоевського «Брати Карамазови». Хочеться зануритися у глибинні пласти творчості цього письменника.

— А як складаються ваші стосунки з кіно?

— Остання робота — в епізоді телефільму «За двома зайцями». Усі ролі виконували переважно популярні співаки. Шкода, що не задіяли драматичних акторів, які вміють вести діалоги, створювати яскраві образи. Хоча було цікаво і зніматися, і спостерігати за зірками шоу-бізнесу, зокрема А.Пугачовою. Вона справді талановита співачка і актриса.

Колись давно мені пощастило зніматися у Григорія Кохана у фільмі «Ярослав Мудрий». Я грала Герду. Це була велика роль. Було знято багато кіноматеріалу, гадаю десь на п'ять

серій. Але ж тоді часова норма фільму була не більше двох годин. А згодом був фільм «Чорна пантера та білий ведмідь», знятий на Укртелефільмі режисером О.Біймою. І фільм «Два місяці, три сонця» Романа Балаяна. І фільм Володимира Савельєва «Чингісхан». На жаль, відзнятий матеріал з останньої кінострічки до фільму не увійшов. Мабуть, ще не з'явився той фільм, який би зробив мене популярною подібно до акторів, які свого часу зіграли у фільмах, сподобалися глядачам і стали відомими.

— Але й у вашому театрі — анишлагі — не рідкість...

— В нашому театрі немає халтури, всі актори звикли працювати по-справжньому і викладатися повністю.

■ Людмила Смородіна, Станіслав Станкевич у виставі «**З коханням не жартують**». Національний театр ім. І.Франка.

■ Людмила Смородіна, Юлія Ткаченко у виставі «**Бал злодіїв**». Режисер Сергій Данченко. Національний театр ім. І.Франка.

